

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 463/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 44 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 10/2014 z 25. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 44 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“), ako aj práva podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia– Aarhuský dohovor– (ďalej len „Aarhuský dohovor“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 10/2014 z 25. februára 2015.

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ podaním z 2. februára 2009 oznámil svoj vstup do konania vedeného na Ministerstve životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) pod sp. zn. 2495/2009 o žiadosti [REDAKOVANÉ] o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha (usmrtenie dvoch jedincov medveďa hnedého). Rozhodnutím sp. zn. 2495/2009-2.1 z 29. apríla 2009 ministerstvo sťažovateľovi nepriznalo postavenie účastníka predmetného konania. Rozhodnutím sp. zn. 6209/2009-7.2 (29/2009-rozkl.) zo 17. júna 2009 minister životného prostredia podaný rozklad sťažovateľa zamietol a rozhodnutie ministerstva potvrdil. Rozsudkom č. k. 4 S 131/2009-136 z 29. apríla 2011 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodnutie ministra zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutím sp. zn. 2495/2009-2.1 z 10. júla 2009 ministerstvo povolilo výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“), a to usmrtiť– odstreliť – jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ] odo dňa právoplatnosti rozhodnutia do 30. novembra 2009 posliežkou a postriežkou v lokalite [REDAKOVANÉ] alebo do 15. decembra 2009 postriežkou v daných lokalitách. Vo vzťahu k druhému medveďovi žiadosť o povolenie výnimky zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal 20. júna 2012 sťažovateľ rozklad. Rozhodnutím sp. zn. 7013/2012-1.10 (80/2012-rozkl.) z 23. augusta 2012 bolo konanie o rozklade zastavené z dôvodu, že

odpadol dôvod na konanie – jednak platnosť udelenej výnimky uplynula 15. decembra 2009 a jednak táto výnimka bola realizovaná odstrelom medveďa. Následne krajský súd rozsudkom č. k. 6 S 2256/2012-78 z 8. novembra 2013 zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra. Na odvolanie najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 10/2014 z 25. februára 2015 tento rozsudok potvrdil.

Sťažovateľ zdôraznil, že jeho činnosť *«sa neobmedzuje na účasť v správnych konaniach podľa zákona o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „ZOPK“) alebo iných predpisov, ale svojou mnohostrannosťou sa snaží prispieť v najvyššej možnej miere k zachovaniu prirodzeného prírodného prostredia ako bezpodmienečnej podmienky existencie života na Zemi»*. Vo vzťahu k účasti sťažovateľa v správnych konaniach poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) sp. zn. C-240/2009 z 8. marca 2011, v zmysle ktorého *„Článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady č. 2005/370/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré treba splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj i cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je [REDAKOVANÉ] napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.“*

Najvyšší súd v rozhodnutí napadnutom touto sťažnosťou uviedol, že *„mal preukázané z hlásenia o usmrtení medveďa hnedého, že na základe udelenej výnimky skutočne k usmrteniu medveďa hnedého došlo“*. Zároveň najvyšší súd skonštatoval, že podanie rozkladu žalobcom po realizácii výnimky, ku ktorej došlo 15. novembra 2009, sa mu javí ako bezcieľne. Citované odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zrozumiteľne deklaruje názor, že ak bola výnimka realizovaná, nemá žalobca právo na to,

aby v riadnom odvolacom konaní (rozkladovom konaní) bola preskúmaná zákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o udelení výnimky.

Sťažovateľ v tejto súvislosti osobitne poukazuje na skutočnosť, že v správnom konaní nastala situácia, keď rozhodnutie prvostupňového orgánu o udelení výnimky bolo napadnuté rozkladom sťažovateľa a konanie o tomto rozklade (nie konanie vo veci samej) bolo zastavené z dôvodu uplynutia lehoty stanovenej na platnosť výnimky práve týmto neprávoplatným rozhodnutím.

Ďalej sťažovateľ vyjadril presvedčenie o tom, že napadnutým predmetným rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva domáhať sa zákonným postupom zakotveným v čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy, jeho práva domáhať sa na súde preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ukracujúceho ho na jeho právach zakotveného v čl. 46 ods. 2 ústavy, jeho práva napadnúť v správnom a súdnom konaní úkony a opomenutia orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a jeho práva na spravodlivé súdne konanie zakotveným v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Poukázal pritom na staršie konania v obdobných veciach – týkajúcich sa postavenia sťažovateľa vo vzťahu ku konaniam o veciach ochrany životného prostredia (udelenie výnimky z ochrany medveďa hnedého), konkrétne na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 118/2010 z 12. apríla 2012, ktorým zrušil rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach pred ním vedených pod sp. zn. 3 Sžp 5/2009, 5 Sžp 27/2009, 5 Sžp 36/2009, 3 Sžp 14/2009 a sp. zn. 3 Sžp 4/2009; nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 95/2010 z 12. apríla 2010, ktorým boli zrušené rozsudky najvyššieho súdu vo veciach pred ním vedených pod sp. zn. 3 Sžp 8/2009, 3 Sžp 10/2009, 5 Sžp 11/2009, 5 Sžp 24/2009 a sp. zn. 3 Sžp 19/2009; nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 108/2010 z 19. októbra 2011, ktorým zrušil rozsudky najvyššieho súdu vo veciach pred ním vedených pod sp. zn. 5 Sžp 6/2009, 5 Sžp 33/2009, 5 Sžp 19/2009 a sp. zn. 5 Sžp 26/2009. Dodal, že najvyšší súd v ďalších konaniach rozhodol v otázkach žalôb sťažovateľa týkajúcich sa jeho postavenia

v konaniach podľa zákona o ochrane prírody tak, že jeho žalobám vyhovel, a bezvýnimočne identickým spôsobom rozhodli aj krajské sudy, ktoré o žalobách sťažovateľa týkajúcich sa jeho postavenia v uvedenom konaní rozhodovali.

Sťažovateľ tiež poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 3/2011 zo 17. apríla 2012, v ktorom najvyšší súd zohľadniac všetky súvislosti rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-240/2009 skonštatoval, „že ústavno-konformný výklad (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) práva na súdnu a inú právnu ochranu v oblasti správneho súdnictva nepredpokladá, že by toto právo mohlo zaniknúť, resp. bolo v svojej podstate vyčerpané iba tým, že predmet konania pred správnym orgánom sa napriek procesne riadne prejavenej nespokojnosti (napríklad podaním opravného prostriedku) v dôsledku objektívne spotrebovaného času na vykonanie opravného súdneho konania (tzn. výklad vykonaný s dôrazom na účelnosť ďalšieho súdneho prieskumu). Naopak, takýto výklad by v rozpore s výkladovou metódou *reductio ad absurdum* viedol k nesprávnemu záveru, že súdny prieskum napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (evidentne na čas náročný proces) nemôže už v žiadnom prípade reálne ovplyvniť výkon práv a povinnosti vyplývajúcich z tohto nezákonného rozhodnutia, pričom dôsledkom uvedeného záveru by bola právna absurdita, že možnosť právnej ochrany porušených práv prostredníctvom konania podľa Piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (vrátane aj možnosti brojiť proti tvrdenej nezákonnosti) by závisela (tzn. zanikla) v zásadnej miere na tom, ako rýchlo osoby, ktorým z nezákonného rozhodnutia správneho orgánu vyplýva právo vykonať určitú činnosť, toto by aj uskutočnili. Preto sa Najvyšší súd stotožnil s názorom žalobcu, že v uvedenej veci je potrebné naďalej vykonať súdny prieskum napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.“. Tento právny záver najvyššieho súdu sťažovateľ označil za zrozumiteľný a jediný správny so zreteľom na zmysel účasti sťažovateľa v predmetných správnych konaniach vo veciach ochrany prírody.

V dôsledku sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu však nastal stav, „keď napriek zákonom predpokladanému a predvídanému postupu, ktorým si žalobca uplatní svoje právo na účinnú účasť na rozhodovacom procese v otázkach životného

prostredia vrátane napadnutia rozhodnutí, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom, činnosť povolená výnimkou, či tá, na ktorú bol udelený súhlas je žiadateľom vykonaná a vecnú správnosť prvostupňového rozhodnutia odvolací orgán, či orgán rozhodujúci o rozklade odmietne preskúmať odkazujúc na to, že dôvod na konanie odpadol. Dôvodom na konanie je pritom myslená časová platnosť výnimky (súhlasu) uvedená v neprávoplatnom (prvostupňovom) rozhodnutí.

O takýto prípad ide aj v predmetnom konaní. Aj keď jeho špecifikum spočíva v tom, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v čase, keď bol sťažovateľ nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov vylúčený z možnosti uplatňovať práva účastníka konania, je podstatou postupu správnych orgánov a v napadnutej veci aj súdu ten istý, do práv sťažovateľa zasahujúci výklad procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom či pred správnymi orgánmi.“.

Takéto dôvodenie podľa sťažovateľa nemôže obstať, pretože „prvostupňové rozhodnutie, resp. lehota platnosti výnimky v ňom uvedená, nemôže byť z hľadiska práva dôvodom na konanie. Rozhodnutie správneho orgánu je završením správneho konania a nie dôvodom naň. Rozhodnutie správneho orgánu nemôže byť dôvodom na konanie správneho orgánu, v ktorom má tento dospieť práve k spomínanému rozhodnutiu. Navyše, ako je nesporné aj z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, sťažovateľ podal proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozklad a prvostupňové správne rozhodnutie, teda nemohlo nikdy nadobudnúť právoplatnosť, ani sa stať vykonateľným.“.

S poukazom na § 52 ods. 2, § 55 ods. 1 a § 61 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) sťažovateľ zdôraznil, že „neprávoplatné rozhodnutie prvostupňového orgánu napadnuté rozkladom, nemôže vyvolávať žiadne právne účinky, a teda akékoľvek podmienky, vrátane lehoty platnosti výnimky, nie sú účinné. Za tohto stavu nemožno akceptovať názor, ktorý obsah neprávoplatného a nevykonateľného rozhodnutia prvostupňového orgánu považuje za dôvod na samotné konanie a ktorého dovŕšením je záver súdu o tom, že sťažovateľ nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby po uplynutí

časovej platnosti, na ktorú bola výnimka udelená. Takýto výklad by mohol dovedený do absurdnosti viesť k situácii, keď v čase podania žaloby (do uplynutia lehoty, v ktorej mala byť výnimka realizovaná), sťažovateľ ešte aktívne legitimovaný na podanie žaloby bol a v prípade, že by táto lehota počas súdneho prieskumu uplynula, aktívnu legitimáciu by stratil.“. O neprijateľnosti tohto názoru svedčia podľa sťažovateľa aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 6/2013 z 24. septembra 2013 a sp. zn. 1 Sžp 13/2103 z 13. mája 2014.

Podľa sťažovateľa je z uvedených zhrnutí zrejmé, že „aj keď je formálne akceptuje účasť sťažovateľa v predmetných konaniach ako účastníka konania, keďže platné znenie zákona o ochrane prírody a krajiny nadväzujúce na čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, jeho výklad podaný v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie (Veľkej Komory) v rozsudku vynesennom v konaní C-240/09 a v naň nadväzujúcich rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, mu iný postup neumožňuje, v skutočnosti je táto účasť nástrojom účasti verejnosti na rozhodovaní v oblasti životného prostredia, ktorej obsah, zmysel a účel je týmto úplne vyprázdnený. Akceptujúc takýto názor nie je možné nájsť zmysel účasti nielen sťažovateľa, ale ani iných organizácií na ochranu životného prostredia v konaniach podľa zákona o ochrane prírody a krajiny. Týmto zmyslom je podľa sťažovateľa možnosť domôcť sa zákonného, meritórneho, právoplatného rozhodnutia o otázke, ktorá je predmetom konania pred správnymi orgánmi. Opačný výsledok účasti sťažovateľa v konaní, teda zastavenie konania pre uplynutie času, na ktorý je výnimka či súhlas udelený, v skutočnosti znamená, že sťažovateľ môže podávať opravné prostriedky, môže podávať žaloby bez toho, aby bolo reálne očakávať akýkoľvek skutočný dopad na rozhodnutie vydané v správnom konaní vrátane dopadu na realizáciu činnosti, na ktorú bola výnimka udelená.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a prijal takýto nález:

„Právo sťažovateľa [REDACTED]

- domáhať sa zákonným postupom svojho práva pred súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy SR,

- domáhať sa na súde preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ukracujúceho ho na jeho právach zakotveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

- napadnúť v správnom a súdnom konaní úkony a opomenutia orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia,

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/10/2014 zo dňa 25. 2. 2015 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/10/2014 zo dňa 25. 2. 2015 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, navyše bez vplyvu na opravné procesy podľa odsekov 1 a 2, každá Strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej národnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie konaní a opomenutí právnických a fyzických osôb a verejných inštitúcií, ktoré sú v rozpore s jej národným právom v oblasti životného prostredia.

Ako z petitu sťažnosti vyplýva, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia jeho základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a práva na prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie konaní a opomenutí právnických a fyzických osôb a verejných inštitúcií, ktoré sú v rozpore s ich národným právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 1 Aarhuského dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 10/2014 z 25. februára 2015, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 6 S 2256/2012-78 z 8. novembra 2011 o zamietnutí žaloby, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva životného prostredia sp. zn. 7013/2012-1.10 (80/2012-rozkl.) z 23. augusta 2012. Týmto správnym rozhodnutím bolo zastavené konanie o rozklade proti rozhodnutiu ministerstva životného prostredia sp. zn. 2495/2009-2.1 z 10. júla 2009, ktorým bola povolená výnimka zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody, a to usmrtiť – odstreliť – jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ] v lokalite [REDAKOVANÉ] (vedené pod sp. zn. 2495/2009-2.1). Tomu predchádzalo správne konanie o tom, či sťažovateľ je alebo nie je účastníkom tohto konania, kedy ministerstvo životného prostredia v rozhodnutiach sp. zn.

2495/2009-2.1 z 29. apríla 2009 a následne aj sp. zn. 6209/2009-7.2 (29/2009-rozkl.) zo 17. júna 2009 dospelo k záveru, že toto postavenie sťažovateľovi neprislúcha. Po tom, ako krajský súd rozsudkom č. k. 4 S 131/2009-136 z 30. septembra 2011 zrušil rozhodnutie ministerstva životného prostredia sp. zn. 6209/2009-7.2 (29/2009-rozkl.) zo 17. júna 2009, spolu s prvostupňovým rozhodnutím sp. zn. 2495/2009-2.1 z 29. apríla 2009 ministerstvo doručilo sťažovateľovi rozhodnutie sp. zn. 2495/2009-2.1 z 10. júla 2009.

Sťažovateľ tvrdí, že k uvedenému porušeniu jeho práv došlo z dôvodu, že najvyšší súd dospel k nesprávnym právnym záverom o tom, že uplynutie lehoty platnosti výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody je dôvodom na zastavenie konania o rozklade proti tomuto rozhodnutiu, pretože *„rozhodnutie, resp. lehota platnosti výnimky v ňom uvedená, nemôže byť z hľadiska práva dôvodom na konanie. Rozhodnutie správneho orgánu je zavŕšením správneho konania a nie dôvodom naň. Rozhodnutie správneho orgánu nemôže byť dôvodom na konanie správneho orgánu, v ktorom má tento dospieť práve k spomínanému rozhodnutiu. Navyše, ako je nesporné aj z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, sťažovateľ podal proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozklad a prvostupňové správne rozhodnutie, teda nemohlo nikdy nadobudnúť právoplatnosť, ani sa stať vykonateľným.“*

Tento právny názor síce *„formálne akceptuje účasť sťažovateľa v predmetných konaniach ako účastníka konania, keďže platné znenie zákona o ochrane prírody a krajiny nadväzujúce na čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, jeho výklad podaný v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie (Veľkej Komory) v rozsudku vynesenom v konaní C-240/09 a v naň nadväzujúcich rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, mu iný postup neumožňuje, v skutočnosti je táto účasť nástrojom účasti verejnosti na rozhodovaní v oblasti životného prostredia, ktorej obsah, zmysel a účel je týmto úplne vyprázdnený“*.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu,

ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo na základe odvolania sťažovateľa rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, potvrdil, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozsudok krajského súdu ani rozsudok najvyššieho súdu nemali schopnosť porušiť právo sťažovateľa účinne sa zúčastniť sa konania vedeného ministerstvom vo veci povolenia výnimky z ochrany medveďa hnedého. Ústavnému súdu neuniklo, že sťažovateľ toto svoje právo háji, avšak nikde vo svojich sťažnostiach neuvádza, akým spôsobom by ho chcel realizovať. V teoretickom prípade, že súdy by v správnom súdnictve sťažovateľovi vyhověli a ním napadnuté správne rozhodnutie zrušili a vec vrátili ministerstvu na ďalšie konanie, by ministerstvo nemalo inú možnosť, len svoje konanie zastaviť, pretože jeho predmet – výnimka – zanikla uplynutím času, na ktorý bola povolená (30. novembra 2012), a nejde o konanie, ktoré by bolo možné začať z úradnej povinnosti. Osobitne je možnosť účinne realizovať práva podľa Aarhuského dohovoru sťažovaná v prípade, keď na základe platne udelenej výnimky došlo k odstrelu chráneného živočícha (medveďa hnedého).

Nemožno sa prikloniť ani k sťažovateľovmu hodnoteniu názoru najvyššieho súdu artikulovaného v rozsudku sp. zn. 1 Sžp 3/2011 zo 17. apríla 2012 ako „*zrozumiteľnému a... jedinému (zrejme vypadlo slovo „správne“, pozn.) so zreteľom na zmysel účasti sťažovateľa v predmetných správnych konaniach názoru v činnosti orgánov ochrany prírody...*“. Ani sťažovateľ nemôže ponechať bez povšimnutia, že jeho tvrdeniam bez ohľadu na rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu vyhovujú len a len rozhodnutia najvyššieho súdu vydané senátom 1 S, pričom všetky ostatné senáty pravidelne a opakovane prezentujú právny názor totožný s názorom obsiahnutým v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo/10/2014 z 25. februára 2015. Navyše, sťažovateľom citované rozhodnutia opomínajú potrebu aplikácie práva na konkrétne reálne situácie tak, aby bola zaistená účinná ochrana práv a právom chránených záujmov osôb, a zotrvávajú na vysoko teoretických pozíciách ideálnych prípadov. Právne závery v nich obsiahnuté vychádzajú z formalistického prístupu k právu, ktorý nemá nič spoločné so sťažovateľom požadovanou reálnou možnosťou účinne uplatňovať (realizovať) jeho práva a právom chránené záujmy.

V tomto smere ústavný súd opätovne poukazuje na zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu sp. zn. Snj 72/2014 z 24. júna 2014 k jednotnému uplatňovaniu § 82 ods. 9 písm. a) a § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody, ktorým najvyšší súd reagoval na podnet ministra životného prostredia sp. zn. 8427/2013-1.10 z 29. novembra 2013 podaného z dôvodu výkladovej rozdielnosti v aplikácii uvedených zákonných ustanovení v rozhodovacej činnosti súdov vyplývajúcej z právoplatných rozsudkov senátov správneho kolégia najvyššieho súdu v konaniach sp. zn. 10 Sžp 6/2013 a sp. zn. 1 Sžp 6/2013 (sic).

Zo skutkového hľadiska ide o totožné veci ako v tu namietanom konaní najvyššieho súdu. Ako zo stanoviska sp. zn. Snj 72/2014 vyplýva, „*neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého s pôsobením uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania.*“.

Najvyšší súd v citovanom stanovisku oprel svoj právny názor aj o nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 341/2007 z 1. júla 2008, keď okrem iného konštatoval, že „v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona“, a uviedol, že „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamena výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Ak žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich subjektívnych právach, ktoré mu malo vzniknúť rozhodnutím o zastavení konania, je namieste, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny.“.

Najvyšší súd zdôraznil, že „zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je teda skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (pozri R 62/1998). Správny súd musí skúmať preukázanie ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím *ex offio*. Ak žalobca nebol žiadateľom o udelenie výnimky k odstrelu medveďa hnedého a ak výnimka k odstrelu bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú, ktorá v priebehu konania o jej udelenie uplynula, potom treba skúmať, či žalobcovi vznikla ujma na právach tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu uplynutia doby, na ktorú bola táto výnimka k odstrelu udelená. Ak žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich právach, ktoré mu vzniklo rozhodnutím o zastavení rozkladového konania, potom súd prvého stupňa musí žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o zastavení konania o rozklade zamietnuť.“.

Podľa stanoviska najvyššieho súdu «ak došlo k uplynutiu lehoty na odstrel chráneného živočícha až v priebehu konania o rozklade, potom správny orgán musí zastaviť konanie celé. Ak však dôjde len k zastaveniu konania o rozklade, aj potom s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu č. R 103/2011, formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania. Platí to najmä vtedy, ak sa účastníkovi inak vyhovie vo veci samej, kedy duplicitne reparaovať čiastkové pochybenia nie je potrebné. Zákon o ochrane prírody dáva do právomoci orgánu o ochrane prírody zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol a súčasne zakotvuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané.

Za takýchto okolností „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ ako právny dôvod, ktorý má za následok odpadnutie predmetu konania v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané. Neplatnosť výnimky nemožno spájať len so skutočnosťou, že predmet konania zanikol napr. uhynutím zvierťa (medveďa hnedého).

Ak podľa § 82 ods. 9 písm. a) v spojení s § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody došlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že uplynutím času, ktorým bolo uplynutie lehoty na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého, odpadol dôvod na konanie o povolení výnimky, je takýto postup a rozhodnutie v súlade so zákonom.

Ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody o povolení na usmrtenie chráneného živočícha – medveďa hnedého podľa § 89 ods. 3 zákona o ochrane prírody stratilo platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Rozhodnutie orgánu ochrany prírody podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody správneho orgánu potom nemá predmet konania, lebo takýmto predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka. Ak takáto výnimka neexistuje, lebo jej platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania a súd prvého stupňa musí zamietnuť žalobu proti takémuto rozhodnutiu zastavení konania o neplatnej výnimke zamietnuť.».

V duchu tohto stanoviska odôvodnil najvyšší súd aj rozsudok vo veci sp. zn. 6 Sžo 10/2014 z 25. februára 2015, keď uviedol: „V danom prípade je nesporné, že vyhovenie žalobe len z formálnych dôvodov, keď žalobca nadobudol postavenie účastníka správneho konania v súlade s právnym názorom obsiahnutým v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/131/2009-136 z 30. septembra 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13. decembra 2011; teda až po realizácii povolenej výnimky, by neprinieslo zásadný zvrät v právach a oprávnených záujmoch žalobcu. Práve uvedená skutočnosť, je podľa názoru najvyššieho súdu, pre ustálenie nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu rozhodujúca. Preto odvolací súd zhodne s názorom vysloveným krajským súdom nepovažuje žalobcu v konaní o žalobe na preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného za aktívne legitimovaného, a to práve vodu nepreukázania, že by žalobca mohol byť napadnutým rozhodnutím alebo postupom žalovaného ukrátený na svojich právach.

Najvyšší súd považuje za potrebné ešte dodať, že nepopiera právo žalobcu ako účastníka správneho konania podať rozklad. Jeho podanie však p o uplynutí času, na ktorý bolo prvostupňové správne rozhodnutie vydané, dokonca po realizácii výnimky, ku ktorej došlo dňa 15. 11. 2009, sa najvyššiemu súdu javí na účely správneho súdnictva ako bezcieľne dodajúc, že takýto postup žalobcu by bol na mieste jedine v prípade, kedy by rozhodnutie súdu bolo spôsobilé reálnym spôsobom ovplyvniť výsledok správneho konania.“

Tento právny názor vyslovil najvyšší súd napr. tiež v rozsudkoch sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013, sp. zn. 9 Sžp 7/2013 z 24. septembra 2014, sp. zn. 9 Sžp 11/2013 z 26. novembra 2014, sp. zn. 3 Sžo 23/2014, sp. zn. 3 Sžo 81/2014 a sp. zn. 3 Sžo 27/2014 z 2. decembra 2014 či sp. zn. 6 Sžo 9/2014 z 28. januára 2015. Súlad právneho názoru viacerých senátov najvyššieho súdu len ďalej svedčí o ojedinelosti právneho postoja senátu najvyššieho súdu 1 S, ktorý dlhodobo preferuje právne-teoretické stanoviská, často neberúc ohľad na ich praktické dopady na postavenie žalobcov (navrhovateľov) vo vzťahu k správne konaniu, resp. na praktickú realizáciu kladených požiadaviek.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že o skutkovo i právne podobných veciach sťažovateľa už tiež rozhodoval prvý a druhý senát ústavného súdu, ktorý predchádzajúce sťažnosti sťažovateľa odmietli pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnené (II. ÚS 326/2014, II. ÚS 332/2015, a I. ÚS 217/2015). Keďže ústavný súd nedospel pri predbežnom prerokovaní k odchylným právnym názorom ako prvý a druhý senát ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 326/2014, sp. zn. II. ÚS 332/2015 a sp. zn. I. ÚS 217/2015, vychádzal z právnych názorov vyslovených v uvedených veciach (a contrario § 6 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na vzťah rozhodnutia o priznaní postavenia účastníka správneho konania a vstupu do uvedeného konania, ktorého sa fyzická alebo právnická osoba domáha, ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 31/2012 z 13. novembra 2012, sp. zn. 5 Sžp 18/2012 z 29. novembra 2012, sp. zn. 10 Sžp 16/2013 z 28. mája 2014 a ďalších z tohto obdobia. V jeho zmysle samostatne konať o účastníctve možno len vo vzťahu ku konaniu, ktoré trvá, t. j. nebolo právoplatne skončené (m. m. I. ÚS 783/2014).

To obdobne platí aj v tu prerokovávanej veci, kde sťažovateľ fakticky tvrdí, že ním podaný rozklad (20. júna 2012, doručený 25. júna 2012) mal za následok nielen prelomenie právoplatnosti rozhodnutia ministerstva sp. zn. 2495/2009-2.1 z 10. júla 2009, ale aj revokovanie platnosti udelenej výnimky, ktorá bola 15. novembra 2011 realizovaná. Hoci podaný rozklad prelomil právoplatnosť ním napadnutého rozhodnutia, avšak s účinkom ex nunc, t. j. nespôsobila spätnú neplatnosť udelenej výnimky, a teda ani napr. to, že by sa realizovaný odstrel jedného medveďa hnedého stal nezákonným.

Za predmet konania o povolenie výnimky z ochrany podľa zákona o ochrane prírody správne ministerstvo, krajský súd aj najvyšší súd ustálili samú výnimku – nie, ako sa mylne domnieva sťažovateľ, rozhodnutie o jej povolení ako celok. Preto je správny aj ich právny záver, že uplynutím platnosti výnimky alebo jej realizáciou dochádza k zániku predmetu konania o jej povolenie. Zánik predmetu konania je legitímnym dôvodom na jeho

zastavenie. Záver o tom, že rozhodnutím o zastavení konania o rozklade sťažovateľa proti rozhodnutiu o povolení výnimky z ochrany podľa zákona o ochrane prírody, ktorá bola realizovaná ešte pred uplynutím jej platnosti, ktoré predchádzalo podaniu rozkladu, nemohli byť porušené práva a právom chránené záujmy sťažovateľa, je nutné hodnotiť ako bezchybný.

Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon je chrániť pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a podstaty sťažnosti sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa (proti rozhodnutiu najvyššieho súdu) treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05, III. ÚS 74/07).

V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02) a taktiež nie je možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovaciú prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

Ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade sťažovateľa by teda bola možná len v tých prípadoch, ak by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces podľa dohovoru, by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by

napadnuté rozhodnutia krajského súdu robila ústavne neakceptovateľné, a teda vyžadujúce ústavno-súdnu korekciu z dôvodu zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Za tejto situácie nemohlo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 10/2014 z 25. februára 2015 dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako ani základného práva sťažovateľa na ochranu životného prostredia podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté pre zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnostiam bude vyhovené.

V závere považuje ústavný súd za potrebné dodať, že ochrana životného prostredia ako spoločného záujmu všetkých občanov Slovenskej republiky je dôležitou aktivitou a činnosť združení na ochranu životného prostredia na jeho rôznych úsekoch si jednoznačne zaslúži pozornosť a podporu. Avšak nielen na získanie všeobecnej podpory a rešpektu by mali zakaždým zvažovať účelnosť krokov, ktoré podnikajú, aby fakticky nemrhali svoju pozornosť a prostriedky na čisto formálne, obsahovo prázdne manifesty, tak ako to je v prípade tohto konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015